

що теж сприяє розвитку студента. Нині нами готуються тести по темах і розділах предмета для самоконтролю знань.

Задіяти весь потенціал методологічної допомоги студентам у їхній самостійній роботі — наш борг і наші задачі.

УДК 371.4:504

ЕКОЛОГІЧНА КУЛЬТУРА МОЛОДІ: СТАН ТА ОСОБЛИВОСТІ

М.В.Ахметова, студентка

Миколаївський державний аграрний університет

Серед актуальних питань суспільного виховання молоді важливого і всезростаючого значення набуває формування високої екологічної культури, любові до рідної природи, до життя у всіх його різноманітних проявах.

Сьогодні аксіоматично звучить фраза про те, що майбутньому людства загрожує насамперед екологічна криза, причини якої пов'язані з порушенням рівноваги у відносинах в системі “суспільство — природа”. При цьому, слід наголосити, що суспільство не абстрактне поняття, а сукупність цілком конкретних людей у їх взаємодіях між собою і з природою. Студентська молодь не лише складова суспільства, але й його майбутнє, причому за визначенням — лідери майбутнього.

Відомо, що 70% соціальних властивостей і рис людини формується в дитинстві, в школі. Але ж відомо також, що людина є гнучкою істотою, яка здатна швидко і адекватно адаптуватися до нових умов своєї життєдіяльності, до змін і вимог, які привносять в життя ці зміни. Отже, сьогодні студенти виявляють не тільки вже сформовані риси і ознаки своєї екологічної культури, але й демонструють певним чином свою морально-психологічну готовність діяти по-новому.

Розглянемо саме ці аспекти процесу екологічного виховання юнаків і дівчат нашого навчального закладу.

У лютому 2003 року Центр соціологічного дослідження студентського життя МДАУ провів опитування стану екологічної культури молоді. Всього на запитання анкети дали відповідь 153 студенти всіх курсів і факультетів. Респондентами були у переважній більшості мешканці гуртожитків.

Легко було спрогнозувати розподіл відповідей на запитання “Чи любите ви природу?": 96,5 відсотків дали позитивну відповідь, і лише один студент зізнався, що не любить природу. Отже, ми заявляємо про нашу відданість матері-природі, і це цілком нормально. Закономірною також є зацікавленість літературою з природоохоронної тематики (74 опитуваних). Проте, для більш ніж половини наших респондентів справа збереження рідної природи має суто споглядальний характер — останнім часом вони не прочитали жодної книжки чи брошури з екологічної проблематики. Лише 30 відсотків брали участь в охроні довкілля, в тих заходах, що відбувались в групі, на факультеті. Водночас, приблизно 40 відсотків респондентів або не брали участі, або не пам'ятають про такі заходи. Понад двох третин учасників опитування дали конкретну відповідь про своє бажання брати участь у збереженні природи: висаджувати дерева, прибирати сміття тощо.

Підсумовуючи сказане, зазначимо, що у всіх нас все ж таки переважає пасивно-очікувальна позиція щодо збереження природи, а для однієї третини — боротьба за екологію зупинилася десь на самому початку — на усвідомленні необхідності любити природу. Більшості бракує активності, цілеспрямованості, конкретності у цій вкрай злободенній справі. Кураторам, студентському самоврядуванню, всьому загалу, як бачимо, є над чим працювати.

Якщо екологічну невихованість молоді людини можна оцінювати як прояв кризи її соціалізації, то цілком справедливою є рекомендація Ніколенко Н.В. щодо подолання її шляхом безпосередньої участі самої людини в суспільному житті, в природоохоронній діяльності, в конкретних заходах щодо її відновлення [1].

ЛІТЕРАТУРА

1. Ніколенко Н.В. Воспитание экологически сознательной личности // Соціальна робота в Україні: теорія і практика.- №4.-2003. с.33.